

JULIE JOHNSON

—

ČUVARICA VJETRA

NAKLADNIK

Egmont d. o. o.
Višnjevac 3, Zagreb

Z A NAKLADNIKA

Velizara Dobreva

GLAVNA UREDNICA

Ivana Mirošević

UREDNICA

Ana Briški Đuđevac

LEKTOR

Bonislav Kamenjašević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d. o. o.

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d. o. o.
Zagreb, svibanj 2025.

NASLOV IZVORNICA

The Wind Weaver (Reign of Remnants)

Copyright © 2025. The Wind Weaver by Julie Johnson. Published by arrangement
with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Dizajn karte: Julie Johnson i Alison Cnockaert

Dizajn knjige: Alison Cnockaert

Naslovna ilustracija: © Tom Roberts

Prijevod © za hrvatsko izdanje Egmont d. o. o. i Denis Konjarević, 2025.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2916-3

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu

Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001269909.

JULIE JOHNSON

ČUVARICA
VJETRA

S engleskoga preveo
Denis Konjarević

PULS

Posvećeno Stevie Nicks, zbog pjesme »Rhiannon«.
Bez tog nadahnuća, glavna junakinja ovog romana
— Rhya Fleetwood — ne bi postojala.

LEGENDA

ZEMLJOPISNA PODRUČJA

❶ Plikavi zaton	❷ Crveni ponor
❸ Zaboravljena šuma	❸ Zvezdana šuma
❹ Tavski most	❹ Sjenovite stepe
❺ Ptičji tjesnac	❺ Čadave ravni
❻ Dolina	❻ Ljuskovica
❼ Žabarska močvara	❼ Zavijajuće ravnice

GRADOVI/OKUPIRANA PODRUČJA

❶ Privjetriš	❶ Akrinška utvrda
❷ Zavjetriš	❷ Hyllos
❸ Kaldera	❸ Hollywell
❹ Vintare	❹ Bellmere
❺ Hladnokrižje	❺ Simetrija

ANWYN

PROLOG

ISTREBLJENJE

ANWNYNŠKA PIJESMA O USTANKU

Vladavina smrtnika započe
Maršem prema sjeveru
Vojske željezne.

Vladavina vila pepeo postade
Prolijevanjem krvi
Magične.

O, počujte!

O kraju podle prevare
Što nagriza zemlju
Kraljeva.

O oproštaju zlog vjetra
Što šapuće
U krošnjama stabala.

O, počujte!

O vladavini mača i ruke
I moći ljudske
Neosporne.

Lov na polutane započinje
Da se nečista krv
Prolije.

POGLAVLJE

1.

Omča me stišće poput ogrlice smrti. Osjećam svoj puls — ujednačen i odsječan — kako udara ispod osjetljive kože mogega vrata. Nema straha. Ne više. Bilo me strah prije, dok sam pomodrijelih ruku bježala od razjarenih pasa što su me pratili kroz močvarnu divljinu. Nestao je sa suncem skliznuvši preko obzora u tminu.

Što je ono Eli uvijek govorio?

Strah samo znači da još imaš što izgubiti.

Sada više nemam ništa. Ništa osim vlastita života, a on nikome puno ne znači.

Posebice mojim otmičarima.

»Prepredena mala kuja.« Grub glas prasne u smijeh negdje s moje lijeve strane. »Trebalo je pola naše jedinice da je nađemo. Više od deset ljudi. Tri smo dana proveli u proklesnoj močvari s osama, zmijama i paucima. Do koljena u blatu i tresetu i ostalim sranjima. Skoro nam je umakla jučer kad se smračilo.« Grudica pljuvačke padne mi na obraz. »*Vilinski ološ.*«

Javi se drugi glas — mlađi i pomalo nesiguran. Možda neki novak, koji još nije izmoren ovom beskrajnom, krvavom igrom rata koju smrtnici, čini se, kane igrati. »Ona je... tako je mlada.«

»Ne daj da te oči zavaraju, dječaće. To su vilinske varke. Svoju pravu prirodu skrivaju iza ljupkih lica i slatkih osmijeha, poput otrovna cvijeta. Kažu da su nekada, u davna vremena, neki od njih stvarali tako moćan pričin da su te mogli natjerati da vidiš što god su poželjeli. Naveli bi te da skočiš s litice dok misliš da skakućeš po polju tratinčica.«

Mlađi vojnik čujno udahne. Osjećam njegov užas čak i kroz povez na očima.

»Ne brini se, sinko. Takva magija nije zabilježena u ovim krajevima gotovo dva stoljeća.« Grubi se glas hihotom nasmije. »Oni koje mi lovimo, poput ove ovdje kržljavice, uglavnom su polutani. Ostaci iz vremena prije Istrebljenja, kad rasno miješanje nije bilo zabranjeno. Ne posjeduju ništa više magične moći od tebe ili mene.«

Nastupila je stanka. Zjapeća rupa tišine između dvojice muškaraca.

»Naravno, to ne znači da su bespomoćni«, nastavi stariji vojnik, gotovo kao da se brani. »Pobila bi nas na spavanju da joj se ukaže i najmanja prilika. U to ne sumnjaj.«

»Kako ste je uspjeli uhvatiti?«

»Ulovili smo je kod Crvenog ponora. Ruda u tim stijenama zbunjuje ih. Dezorijentira ih, pomuti im um.« Oštro izdahne. »Ni jedan neprijatelj nije nepobjediv — pa tako ni prokleta *šiljata*.«

Usprkos nastojanjima da budem mirna, napela sam se na njegovu uvredu, a užad kojom sam čvrsto vezana zategnula mi se oko prsa. *Šiljata*. Vojnici koji su me zarobili često upotrebljavaju tu uvredu, upućuju mi je ispod glasa kad se smjenjuju na straži i ponavljaju je u usputnim razgovorima uz logorsku vatru. Kao da svođenje cijele jedne vrste na njezino najistaknutije fizičko obilježje — šiljaste uši — na neki način umanjuje njihovo barbarstvo. Svaki put kad to čujem, nešto u meni zareži od tihog bijesa. Slomljena zvijer što žudi za osvetom koja se nikada neće ostvariti.

Blagi bogovi, podarite mi osvetu u sljedećem životu.

»Zapravo ih nije teško ubiti. Samo je potrebno naći odgovarajuće oružje«, reče stariji vojnik hvastavo, pršteći od velike mudrosti. »Željezo je najbolje, svakako. Ali, istini za volju, dovoljan je bilo kakav oštar predmet. Šiljati krvare, isto kao i bilo koja druga zvijer. Zar te tata nije vodio u lov, sinko? Nikad nisi rasporio srnu?«

»Ne... ja... mi...« Mladi vojnik prebaci težinu s noge na nogu, čizmama drobeći usahlo lišće. »Mi smo poljodjelci, gospodine.«

»Poljodjelci?«

»Da, gospodine. Plaćamo danak za zemljište uz obalu. Pretežno uzgajamo ledene bobice.«

Stariji se vojnik podsmjehne. »E pa, trebat će ti led u tvojim bobicama za ovu misiju, to je sigurno. I to hladan kao sam vrag, ovako blizu Simerijskog gorja.«

Iza poveza na očima zamišljam prizor. Tabor vojnika iscrpljenih od višetjednog puta. Pucketava vatra za zaštitu od hladnoće — i vukova. Na žaru se peče jednostavna večera.

Vjetar me zapahne mirisom mesa, a želudac mi nato prezrivo zakruli. Zec, najvjerojatnije, ili vol. Možda divlja svinja, ako je netko od njih dovoljno vješt s lukom. Među njima zacijelo ima i lovaca. Ljudi koji su sposobni uloviti još neki plijen osim mene i moje vrste. No da smo jestivi, vjerojatno bi i nas jeli.

Ovogodišnja je zima surova.

Pitam se kojem kraljevstvu pripadaju, kojem su se od zaraćenih kraljeva zakleli na vjernost. Možda baš onom koji je poslao svoju vojsku u Slano utočište i zapalio Zvezdanu šumu — a s njom i jedini dom koji sam ikada imala.

Nečija ruka povuče okove oko mojih do krvi nažuljanih zapešća. Začujem šištanje trenutak prije nego što me opali udar bola. Nosnice mi zapahne miris spaljene kože.

Moje meso gori.

Jedva zadržavam pribranost da ne kriknem — neću ovim vojnicima priuštiti to zadovoljstvo. Duboko dišući, jače pritisnem

leđa uz koru drveta za koje sam privezana, pokušavajući ne izgubiti svijest.

Blagi bogovi, koliko boli.

»Vidiš kako joj iskaču plikovi?« upita stariji vojnik. »Čovjek bi pomislio da sam je opalio gorućom kladom!«

»D... da«, promuca mladić. »Vidim.«

Okovi mi raspiruju neprekidnu agoniju koja ne jenjava – čak i sada, kada su mi zapešća progorena gotovo do kosti. Svako njihovo pomicanje uzrokuje novi nalet bola.

»Kada...« Mladi regrut pročisti grlo. »Kada će je...«

»Objesiti? Ubrzo. Zapovjednik Scythe bit će ovdje do ponoći. Satnik kaže da je ne smijemo ni taknuti bez njegova odobrenja.«

»Zašto?«

»Želi biti siguran da je stvarno mrtva. Treba rasuti pepeo nogom, uvjeriti se da se ništa ne miče. Meni se to čini pretjeranim, ali to je naređenje kralja Elda, stoga radim kako mi se kaže. Objesite je i spalite.« Čuje se kako vade čep. Loču sadržaj čaturice uz kлокot. Dubok udah. »Narod zna biti praznovjeran kad je riječ o vilinskim pogubljenjima. Vidjet ćeš, momče.«

»Da...« Mladić zvuči nesigurno. »Kad sam se prijavio u vojsku, nisam mislio da ćemo loviti polutane. Nisam znao da ih još ima.«

»Nije ih ostalo mnogo. Posebno ovako duboko u Sredozemlju. Južnjaci imaju nešto... drukčiju praksu. Zahvali nebesima što nisi stacioniran na granici sa Zasjekom. Teško pada na želudac, prema onome što sam čuo. A nisam čuo mnogo.«

Srce mi se uzlupalo. Nisam bila pošteđena glasina o tome što se događa polutanima u Jugozemlju. Bar ne u cijelosti. Eli mi je pružio tračak uvida u to zlo jedne večeri uz žestoku čašicu viskija.

Možda te neće smjesta ubiti, Rhya, ali poželjjet ćeš da si mrtva kad te dohvate...

Tjeram misli s tog mračnog puta. Neću na njemu zateći ničeg dobra.

»Sinko, samo se kloni nevolja, zadrži hladnu glavu i ne zapitkuj. Sve će biti u redu. To je posao kao i svaki drugi — bez obzira na to što ti rulja ovdje govori.« Glas starijeg muškarca stiha se. »Kunem se, nekim muškarcima nabreknu hlače dok gledaju kako se vilinski stvorovi koprcaju na užetu. To ti je druga vrsta krvožednosti, shvaćaš?«

»Bolesno!«

»Je. Ali tako je.« Muškarac otpije još jedan dobar gutljaj iz čaturice. »Prije dosta vremena, kada sam bio tek mladić kao ti sada, šiljatih je bilo nešto više u ovim krajevima. Moja je jedinica jednom nabasala na cijelu jednu obitelj koja se skrivala u pećini podno vodopada. Imali su zelenkastu kožu i kosu poput riječne preslice...«

Zelenkasta koža?

Kosa poput riječne preslice?

Odakle samo izvlače takve izmišljotine? Iz dječjih priča za laku noć? Izuzev naših ušiju, polutani se skoro uopće ne razlikuju od ljudi. Ali... valjda je lakše opravdati ubojstvo mitološkog čudovišta nego živog bića. *Nečega*, a ne nekoga.

Vojnikov glas stiha se gotovo do šapta. »Pretrpjeli smo ogromne gubitke u Ptičjem tjesnacu. Najkrvavija bitka u stotinu godina. A Sorenovi ljudi nisu prestajali navirati. Potiskivali su nas sve više i više. Moral naše vojske bio je nizak. Trebao nam je nekakav uspjeh. Kad su nam se ta vilinska stvorenja našla na putu...«

Prožme me hladnoća zle slutnje unatoč žarećem bolu u zapešćima. Zatvorim oči iza poveza žaleći što ne mogu jednako lako začepiti uši. Ne želim slušati o pokolju nedužne obitelji. Ne mogu podnijeti pojedinosti o tome kako su majku, oca i njihovu djecu rastrgali vojnici kojima je rat pomutio razum. Ne dok mi vlastita skoro smrt nesmiljeno steže dušnik.

Čizma strugne o zemlju, a muškarac se nakašlje. »Ono što sam vidio tog dana... ma, to je prizor koji se ne zaboravlja. Čak i nakon deset godina.«

Ponovno zavlada tišina. Mlađi muškarac ne govori ništa, vjerojatno u stanju nijemog šoka od jezivog prizora koji mu je dočarao njegov kolega. Nisam toliko blesava da pomislim da njegova suzdržanost proizlazi iz suosjećanja prema meni. Vjerojatnije je da samo radi ono što mu je rečeno — zadržava svoje mišljenje za sebe.

Bit će dobar vojnik.

Tišinu prekine tup udarac ruke o rame. »Blijed si kao duh, sinko. Idi uzmi smetine dok još ima. Donesi i meni malo, može? Ja ću pripaziti na zarobljenicu.«

Čuju se koraci koji se udaljavaju, a zatim uzdah nekoga tko se naslanja na drvo. Iz daljine dopire žamor razgovora drugih vojnika, koji objeđuju oko vatre. Trenutak poslije razaberem slabašno lupkanje noža o komad drveta. Zapitam se što to rezbari stražar koji je ostao paziti na mene.

Možda simbol boga kojeg štuje? Suvenir za suprugu, koju je ostavio u zemlji iz koje je došao? Igračku kojom će se igrati njegova kćerkica kada se on napokon vrati iz osvajačkog pohoda?

Deset godina, rekao je. Deset godina bitaka. Deset godina vojničke službe. Deset godina krvi, borbi i ubijanja.

Sigurno postoji neki život izvan svega ovoga. Taj čovjek sigurno ima obitelj koja ga negdje čeka. Hoće li im reći za vilinsku djevojku koju je ubio da ih zaštiti? Počastiti ih detaljnim opisom mrljava lica tog čudovišta i njezina obješenog jezika dok se njihala viseći s grane, groteskne grimase obasjane bakljama?

Hrabri heroj koji je ubio zvijer.

Hura!

Sudeći po onome što je rekao svojem mlađem kolegi, sumnjam. Neće uživati u svojem zadatku — ali će ga, izvršavajući bez pogovora naredbe svojeg zapovjednika, svejedno obaviti.

Granje pucketa iznad moje glave poput posmrtnog zvona.

Drago mi je što će me ubiti noću, pod zvijezdama. Bilo bi nekako teže umrijeti dok sunce sja i lagani povjetarac povija travu pod mojim nogama. Tama tvori prikladniju kulisu za završni čin, lomljenje mogega vrata.

Posljednji dah Rhyje Fleetwood.

Štićenice čuvenog Elija Fleetwooda.

Siročeta.

Vile.

Polutanke.

Bjegunke.

Šiljate.

Na neki način bit će to olakšanje. Napokon ću se odmoriti nakon svih ovih mjeseci provedenih u bijegu. Otkako su pogubili Elija, otkako su pretvorili Zvezdanu šumu u pepeo zajedno s našom kućom, za mene više nema utočišta na ovom svijetu. Nema snažnih, zaštitničkih ruku kojima bih se utekla kad mi se kosa upetlja u grmlje ili kad uganem gležanj na kamenitom riječnom dnu. Nema tople postelje u koju bih se mogla uvući na kraju svježeg jesenskog dana.

Nemam pojma gdje sam. Prije nego što su me ulovili, tjednima sam bila izgubljena lutajući u potrazi za utjehom koja više ne postoji, živeći na gumastim gljivama iskopanima iz tvrde zemlje i pastrvama ulovljenima u ledenim potocima. Kad sam prije pet dana nabasala na jedno selo, miris svježeg kruha što se nalazio na kamenoj prozorskoj klupi jedne kuće bio je suviše primamljiv da bih mu odoljela.

Prokleta bila moja glupost. Znam što bi Eli rekao da je ovdje. *Srce te čini mekanom. Želudac te čini slabom. Zatomi njihove prolazne nagone. Moraš slušati svoj um.*

No u trenutku slabosti zaboravila sam njegovu poduku. Neprestana me glad učinila neopreznom, znatno mi je otupjela osjetila i sposobnost rasuđivanja. Inače sam oštroumna i spretna, ali taj dan nisam bila svoja. Jureći iz zaklona stabala prema trošnoj kući na okrajku šume, nisam čula lupkanje čizama po kamenom podu iznutra, kao ni zatezanje luka, sve dok mi strijela nije fijuknula iznad glave. A tada je već bilo kasno.

Prekasno.

Od tog trenutka život mi se sveo na bježanje glavom bez obzira. Na trčanje dok mi pluća ne ostanu bez zraka, dok mi snaga ne napusti kosti, dok iza mojih bosih nogu ne ostanu krvavi otisci stopala na stijenama i riječnim obalama. Lovili su me — isprva sami seljani, a poslije i vojnici koje su pozvali. Kroz šumu, preko polja i na kraju kroz blatno močvarno područje. Skoro sam im umakla u toj šištavoj, podrigujućoj kaljuži, gdje je zrak bio gust poput sirupa, a podnevno sunce zaklonjeno rojevima insekata.

Skoro.

Nisam imala pojma da me gone prema dubokom klancu. Crveni ponor, kako ga zovu vojnici, ime duguje hrđavocrvenoj boji svojih strmoglavih litica. Kamen, naime, ondje obiluje željeznom rudom. Ima je dovoljno da me iscrpi i za dobrih dana — a taj nije bio jedan od njih.

Osjećala sam kako mi ruda crpi snagu sa svakim korakom dok su se ljudi približavali. Noge su mi klecale prijeteći da će otkazati. Čak i da nisu, nisam više imala kamo pobjeći kad sam stigla do litice. Mogla sam se jedino baciti s nje u bezdan i sunovratiti se u smrt.

Kad sad razmišljam o tome, dok vezana za drvo užarenim stiskom željeznih okova oko zapešća i s debelom omčom oko vrata čekam skorbu lomaču... možda sam se ipak trebala baciti. Tako bih barem umrla od vlastite ruke. Moj izbor.

Moj posljednji izbor.

Bogovi, umorna sam. Omča je toliko teška da više ne mogu držati glavu uspravno. Mlitavo se objesim u okovima, drago mi je da Eli nije ovdje da me vidi. Odgojio me je da se borim. Da budem odvažna. Nepokolebljiva. Čvrsta. Srčana.

Iznevjerila sam ga.

Iznevjerila sam sebe.

Plače mi se od pomisli na to, ali više nemam snage za suze. Ne sjećam se kad sam posljednji put uzela zalogaj hrane ili popila gutljaj vode. Jezik mi je suh kao pijesak, sjećanje na topao obrok strano mi je kao zemlja u kojoj sam zarobljena.

Pokušavam ostati pribrana unatoč bolu i iscrpljenosti koji mi paraju tijelo.

Što je vojnik rekao?

Kralj Eld.

Ptičji tjesnac.

Najkroavija bitka u sto godina.

U mojim bolom pomućenim mislima postoji karta, puna različitih kraljevstava. Feudalne zemlje čije se granice neprestano prekravaju, kojima vladaju papirnati kraljevi koji se neprestano izmjenjuju. Papirnati kraljevi. Tako ih Eli uvijek zove – tako ih je *zvao*. Njihova se vlast ne temelji na božanskom pravu, već si je sami dodjeljuju tintom i perom; vladavina im je krhka poput pergamenta na kojem su im naškrabane titule, jedan vladar lako biva precrtan i zamijenjen drugim.

Ne isplati se pamtiti, jednom je progundao Eli, smežuranih ruku položenih na golemu zbirku razmotanih zemljovida. Proklete granice mijenjaju se sa svakom većom bitkom...

Proučila sam te zemljovide valjda stotinu puta, ali u ovom trenutku sjećanja su mi zamađljena i ne mogu ih oblikovati u jasnu sliku. Kraljevstva, razbijena poput komada polomljena štita, ispare prije nego što ih uspijem pravilno posložiti.

Carvage.

Istočna šuma.

Lordale.

Nitija.

Dimerija.

Zasjek.

Imena mi se zamućuju, tintana slova razmazuju. Neodgotljivo. U konačnici beznačajno. Moj će se duh vratiti na nebesa bez obzira na to gdje me spale. Nije neka utjeha, ali je se svejedno ne želim odreći.

Daleko sam od kuće, toliko znam. Mjesto na koje su me doveli gola je pustara. Ne samo hladna već i lišena života. Ne

osjećam pulsiranje energije u tlu pod svojim nogama, ne čujem drevni šapat među polumrtvim drvećem ovog šumarka. No čak i kad bih uspjela štogod osjetiti ili čuti... toliko sam iscrpljena od višednevnog mahnitog bijega — pasa koji me progone, strijela što mi fijuću pokraj glave i baklji koje me okružuju kao divlju zvijer — da nisam sigurna koliko bi mi to bilo od koristi. Sunčeva svjetlost ne može oživjeti cvijet na rubu smrti.

Ionako nije važno, kažem sebi, jače pritisnuvši leđa uz stablo s kojeg ću uskoro visjeti. Lupkanje stražareva noža o komad drveta postojan je taktomjer što otkucava sekunde do mojeg pogubljenja. Ništa više nije važno, Rhya. Do jutra ćeš biti hrpa pepela.

POGLAVLJE

2.

Očito sam u nekom trenutku zaspala jer me iz sna prenuo topot kopita. Usamljeni jahač hitro se kreće kroz šumarak. Zapovjednik je napokon stigao.

Tlo pod mojim bosim nogama podrhtava dok pridošlica žustro upada u tabor. Silazi s konja uz zveckanje verižnog oklopa i tup udarac čizama. Ne vidim ništa zbog prokletog poveza na očima, koji mi ionako tamnu noć pretvara u mrkli mrak. Naprežem uši kako bih načula dijelove razgovora.

»Zapovjedniče Scythe. Čast nam je što ste ovdje, gospodine. Istinska čast.«

»Burrows.« Odgovor je štur.

»Gospodine, ako smijem reći, vaša taktika u Bitci kod Igrija prošlog proljeća bila je jednostavno nevjerovatna. Onaj nitijski ološ padao je poput klipova kukuruza prilikom žetve! Nikada nisam vidio ništa slično za svih godina koliko sam...«

»Satniče, da mi je do toga da mi ližu dupe, bio bih u bor-delu. Odvedite me zarobljenici. Smjesta.«

»D... da, gospodine«, promuca Burrows. »Odmah.«

Koraci postaju sve glasniji kako se približavaju. Duboko udahnem pripremajući se za ono što slijedi. Ipak, srce mi se snažno uzlupa kad mi nečija ruka zgrabi povež i strgne ga s mog lica.

Svjetlo baklje, zasljepljujuće nakon silnih sati provedenih u tami. Žmirkam kako bih odagnala svijetle točkice, ali ne pomaže. Zvijezde mi frcaju pred očima. Snažni se prsti zavuku u moju prljavu kosu i grubim trzajem podignu moju obješenu glavu. Njegova druga ruka zavuč se ispod omče i čvrsto je povuč, pritišćući mi dušnik. Ne mogu disati.

Mislila sam da sam prevladala ovo — ovaj strah.

Prevarila sam se.

Od lica koje mi se polako izoštrava pred očima zastane mi srce. Točnije, od dijelova koje uspijevam vidjeti ispod teške crne kacige. Metalni štitnik za nos dijeli mu lice na dvije stroge polovice. Na svakoj su strani guste, namrštene obrve, a tik ispod njih par očiju tako tamnih da izgledaju kao dvije zureće rupe bez dna. Na treperavoj svjetlosti baklje, muškarac mi izgleda više kao demon nego kao čovjek.

»Gdje ste ovo našli, na groblju?« Stisak mu se steže u mojoj kosi, osjetim kako mi se tjeme žari. »Smrdi kao ustajali leš.«

»U Žabarskoj močvari«, odgovori muškarac s gustom brađom koji stoji slijeva zapovjedniku. Satnik Burrows. Odmah ga prepoznam — on mi je stavio uže oko vrata kad su me uhvatili na litici. Privezao je drugi kraj konopa za svoje sedlo dok su me vodili u tabor, tjerajući me da trčim za njim, ili će me vući. Kada su nakon skoro sat vremena moje krvave noge otkazale, a ja se stropoštala na zemlju, zabio mi je lice u konjski drek smijući se s neobuzdanim veseljem.

Još uvijek ga imam u kosi, moji svijetli pramenovi zamrmljani su blijedosmeđom nijansom skorenog gnoja. Vonj je toliko gadan da bi se od njega zgrčio i najotporniji želudac. Ispod štitnika za nos zapovjednikove se nosnice šire.

Usana stisnutih u strogu crtu, odmjerava me smrknutim pogledom od glave do pete, doimajući se kao da pamti svaki

detalj — koža prekrivena blatom, skuti haljine kruti od skorene prljavštine, oči iskolačene od straha.

»U prilično je lošem stanju, zar ne?«

»Natjeravali smo tu šiljatu kuju tri dana«, protisne Burrows zureći u mene s neprikrivenim prezirom. »Još je i dobro prošla.«

Okupljeni vojnici gundaju slažući se. Njihova je srdžba opipljiva — kao i njihovo nestrpljenje. Jedva čekaju vidjeti me kako se klatim.

Scythe ništa ne komentira. Uopće se ne osvrće na svoje podređene. Čini se da je usredotočen na moja zapešća, gdje su mi okovi pretvorili kožu u krvavu, izobličenu masu spaljenog mesa. Agonija mi izaziva vrtoglavicu. Ili je to možda od pomanjkanja zraka; njegov stisak na omči ne popušta ni na trenutak.

Burrows se naceri otkrivajući nakratko sitne zube, smeđe od žvakanja tibejskog lista. »Željezo je uistinu prelijepa stvar, zar ne?«

»Ubuduće, zapamtite, Burrowse... pogubljenja su moja nadležnost, a ne vaša. Ako mi još jednom dovedete polutana u ovakvom stanju, pobrinut ću se da nekoliko tjedana ne budete u stanju normalno sjediti u sedlu.«

Među muškarcima zavlada tajac. To nije isprazna prijetnja, a doima se još opasnije zbog tona kojim je izrečena, tako pažljivo bezizražajnoga, kao da raspravlja o vremenskim prilikama. Njegov izraz lica — ono malo lica što ga mogu vidjeti ispod kacige — jednako je prazan kao i njegov ton, i jednako jeziv.

Vojnici jedva uspijevaju pogledati prema zapovjedniku, a da se ne šćućure od straha. I ja bih isto, da nisam vezana. Uže mi je tako čvrsto stegnuto oko vrata da se ne mogu pomaknuti — čak ni kad mi je primaknuo lice, promatrajući me kao vuk svoj plijen.

Da imam snage, možda bih ga udarila glavom. Pljunula na njega. Ili čak stvorila pričin. No u ovakvom stanju, već mi i puko zadržavanje svijesti predstavlja izazov. Pluća mi vape za zrakom. Pred očima mi ponovno frcaju zvijezde, razbijaju svijet oko mene i bacaju ga u delirij lišen daha.

Ako Scythe i primjećuje moju patnju, nije ga odviše briga. »Kažete da ima nešto...« promrmlja, »*čudno*... u vezi s njom.«

»Da, gospodine.« Burrows nervozno proguta knedlu i priđe bliže. »Ima neki neprirodan simbol utisnut tintom u kožu. Biljeg zla, ako mene pitate. Nikada nisam vidio ništa slično svih ovih godina otkako lovim šiljate.«

Čuvši to, Scythe se, već ionako nepomičan, ukipi kao da je vidio duha. »Kakav biljeg?«

»Isprva smo mislili da je robovski žig. Izdignut je poput ožiljka, ali crnji od đavoljeg kurca.« Neki se muškarci hihoću, ali im se u smijehu osjeća prizvuk nervoze. »Može biti da je tetovaža«, nastavlja Burrows. »Ali čak ni najveći majstori u Carvageu nisu tako vješti s tintom. Uvjerite se sami. Ispod njezine haljine, točno između...« Burrows se zagrcne i zašuti kad zapovjednik okrene glavu prema njemu.

»*Ispod haljine?*« Zapovjednik zastane, a sam zrak prestane disati, kao u trenutku prije nego što padne oštrica giljotine. »Nisam imao pojma da je vaš postupak pregleda zatvorenika tako temeljit, satniče.«

»Nije bilo... Nismo...« Burrows se ukoči shvativši na što zapovjednik aludira i probljedi od prodornosti Scytheova pogleda. »Vidjeli smo biljeg dok smo joj stavljali omču oko vrata, to je sve. Ali nakon što je jedan od mojih ljudi pogriješio i dotaknuo ga...«

Burrows odmahuje glavom, kao da još uvijek ne može dokučiti što se dogodilo kad mi je njegov zamjenik razderao prednji dio haljine na rubu one litice i svukao podhaljinu izlažući me pogledima cijele skupine vojnika.

Što god mi je taj čovjek namjeravao učiniti — a pohotan sjaj u njegovim očima jasno mi je dao naslutiti što želi — postalo je nemoguće onog trenutka kad je prstima dotaknuo moj neobični biljeg.

»Što je ovo?« promrmljao je, zapahnuvši me svojim zadahom kad mi se nagnuo bliže i prešao prstima niz moju prsnu

kost, koja se ubrzano dizala i spuštala na valovima mojeg paničnog disanja. Prije nego što sam uspjela i ustuknuti, nešto u meni — nisam znala *što*, znala sam samo da je tu već jako dugo i da, poput zmije spremne za napad, čeka upravo ovakvu priliku — oslobodilo se u središtu mojih prsa i silovito izjurilo. Vojnik je posrnuo natrag kao da je ofuren i uhvatio se za ruku ispustivši jauk koji je odjeknuo Crvenim ponorom, odzvanjajući od stijena u mučnoj provali agonije.

Bila sam toliko zapanjena gledajući ga kako se previja na zemlji preda mnom da mi je trebalo neko vrijeme da ponovno navučem podhaljinu i pokrijem vijugavi uzorak. Oprezno sam ga dodirnula dok sam drhtavim prstima ponovno vezala vrpce na prednjoj strani svoje haljine, pomalo u strahu da ću se opečići. Ali bio je hladan na dodir kao i inače — za nijansu hladniji od ostatka mojeg tijela, baš kao i uvijek, neovisno o tome koliko mi je temperatura povišena ili koliko sam iscrpljena.

Skupina vojnika pogledala je u svojeg ozlijeđenog suborca pa onda opet u mene, očiju punih strepnje. Kao da sam namjerno napala tog čovjeka. Kao da bi oni mogli biti sljedeći.

Kamo sreće.

Takva bi mi moć osobito dobro došla u ovakvom trenutku. No ja u stvari nisam učinila ništa da spalim jagodice prstiju tog muškarca. Bar ne namjerno. Niti to mogu ponoviti sada kada su me njegovi suborci okovali — ovaj put znatno više pazeći kamo stavljaju ruke — i odveli me u ovaj tabor.

»Evo«, kaže Burrows najednom i krene rukom prema gornjem dijelu moje haljine. »Pokazat ću vam.«

Scythe se ogromnim tijelom ispriječi ispred satnika i zaustavi ga prije nego što me ovaj uspije i prstom okrznuti. »Ne dirajte je.«

»Samo pokušavam pomoći! Da ste vidjeli što je učinila mojem zamjeniku...«

»Ne dirajte je.«

Na Burrowsovu se licu ocrta iznenađenost, koja se potom pretvori u uzavrelu ljutnju. Ne voli da ga se grdi. A još manje